

Datum van inontvangstneming : 13/02/2017

Zaak C-8/17**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

9 januari 2017

Verwijzende rechter:

Supremo Tribunal de Justiça (Portugal)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 januari 2017

Verzoekende partij:

Biosafe - Indústria de Reciclagens SA

Verwerende partij:

Flexipiso - Pavimentos SA

SUPREMO TRIBUNAL DE JUSTIÇA (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Portugal)

[OMISSIS]

- 1 Tussen februari 2008 en mei 2010 heeft verzoekster, Biosafe - Indústria de Reciclagens, SA, aan verweerster, Flexipiso - Pavimentos, SA, rubbergranulaat verkocht voor een totale waarde van [omissis] 664 538,77 EUR, en daarbij belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw”) [omissis] tegen het tarief van 5 % in rekening gebracht. In 2011 is naar aanleiding van een belastingcontrole over de belastingjaren 2008, 2009 en 2011 komen vast te staan dat verzoekster tegen het tarief van 21 % btw had moeten aanrekenen. De belastingdienst heeft voor het overeenkomstige bedrag btw nagevorderd. Voor verweerster komt het verschil neer op [omissis] een bedrag van 100 906,50 EUR, zijnde het bedrag dat verzoekster aan de Staat heeft afgedragen.

Met het onderhavige geding probeert verzoekster dit bedrag van verweerster terug te vorderen aangezien verweerster weigert gevolg te geven aan de *aanmaningen tot betaling* van de meerbelasting die verzoekster heeft opgesteld en aan verweerster heeft verstuurd. Verweerster stelt in wezen dat de Código do Imposto

sobre o Valor Acrescentado (Portugees btw-wetboek; hierna: „CIVA”) een termijn van vier jaar stelt voor aftrek van de aangerekende btw (artikel 98, lid 2) en dat deze termijn reeds was verstreken op het tijdstip van ontvangst van de *aanmaningen tot betaling* op [24 oktober 2012] [omissis]. Voorts stelt zij dat de *aanmaningen tot betaling* hoe dan ook niet voldoen aan de formele voorwaarden die moeten worden nageleefd opdat deze aanmaningen kunnen dienen als grondslag voor aftrek of teruggave van de meerbelasting – zijnde de factuurvoorwaarden, zoals omschreven in artikel 36, lid 5, CIVA, waaraan corrigerende documenten moeten voldoen (artikel 29, lid 7, CIVA, in de toepasselijke versie).

Bovendien betoogt verweerster dat, nu de termijn voor aftrek van de meerbelasting die verzoekster wenst door te berekenen is verstreken, niet zij de gevolgen moet dragen van een vergissing waarvoor uitsluitend verzoekster aansprakelijk is; anders zou verweerster worden behandeld als een eindverbruiker, quod non, in strijd met het beginsel van fiscale neutraliteit.

Verzoekster daarentegen brengt daartegen in dat noch uit de wet, noch uit enig Europees rechtsvoorschrift blijkt dat de onmogelijkheid van aftrek doorberekening verhindert en dat de wet geen termijn op doorberekening stelt; verzoekster is verplicht tot doorberekening van de meerbelasting (artikel 37, lid 1, CIVA); de onmogelijkheid van doorberekening schendt het beginsel van hoofdelijke aansprakelijkheid van de afnemer (artikel 79, lid 1, CIVA); de *aanmaningen tot betaling* voldoen aan de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om als grondslag voor aftrek te dienen.

[Or. 2]

- 2 De vordering is in eerste aanleg en door de Tribunal da Relação de Lisboa (rechter in tweede aanleg, Lissabon) afgewezen. Beide rechterlijke instanties waren, kort samengevat, het volgende van oordeel (hierna volgen uittreksels uit de rechterlijke uitspraken):

- de CIVA „bevestigt de verplichting tot doorberekening van de belasting” (artikel 37), maar „voorziet niet uitdrukkelijk in een termijn voor uitoefening van die verplichting”; „niettegenstaande de verplichting tot doorberekening van de belasting kan de belastingplichtige afnemer van de goederen slechts tot betaling ervan verplicht zijn wanneer de facturen of daarmee gelijkgestelde documenten tijdig zijn opgesteld teneinde hem in staat te stellen de aftrek toe te passen c.q. om teruggave te verzoeken, aangezien slechts op deze wijze de neutrale werking van de belasting kan worden gewaarborgd”; „ingevolge artikel 29, lid 2,” CIVA [omissis] bestaat slechts recht op aftrek voor de belasting die is vermeld in facturen of daarmee gelijkgestelde documenten die op de wettelijk voorgeschreven wijze zijn opgesteld, waarbij deze voorwaarden onder meer zijn vastgesteld in artikel 36, lid 5 CIVA”;

- reeds bij ontvangst van de aanmaningen tot betaling van het verschil [op 24 oktober 2012] [omissis] was het verweerster „(om geheel aan verzoekster toe te rekenen redenen) onmogelijk om enige aftrek toe te passen (en bijgevolg om een verzoek om teruggave te doen) voor de handelingen van vóór 24 oktober 2008” en bijgevolg kon zij weigeren „de meerbelasting over de goederenverwervingen tot 24 oktober 2008 te betalen”;

- hoe dan ook bevatten de aanmaningen tot betaling noch „uit zichzelf, noch onder verwijzing (...) de noodzakelijke wettelijke gegevens die voor een factuur kenmerkend zijn, zodat aldus niet is aangetoond dat is voldaan aan de formele voorwaarden voor het recht op aftrek van de belasting”, zoals is vereist in artikel 29, lid 7, en artikel 36, lid 5, CIVA, in de toepasselijke versie;

- hoewel al die gegevens blijken „uit de facturen die waren gevoegd bij elk van de aanmaningen tot betaling, bevatten deze aanmaningen evenwel geen enkele vermelding dat zij betrekking hebben op de overeenkomstige facturen of dat deze facturen erbij waren gevoegd (...) en derhalve zijn wij van oordeel dat deze facturen niet kunnen worden geacht deel uit te maken van of te zijn opgenomen in deze aanmaningen”.

3 Verzoekster heeft de zaak aanhangig gemaakt bij de Supremo Tribunal de Justiça [OMISSIS]. De feiten zijn definitief komen vast te staan en zijn, voor zover hier van belang, als volgt [OMISSIS]:

„1. In het kader van haar activiteiten heeft verzoekster tussen februari 2008 en mei 2010 verweerster rubbergranulaat verkocht voor een totale waarde van [omissis] 664 538,77 EUR en daarbij btw tegen het verlaagde tarief in rekening gebracht.

[Or. 3]

2. In 2011 is bij verzoekster een belastingcontrole uitgevoerd over de belastingjaren 2008, 2009 en 2010, enkel met betrekking tot de btw, waarbij de belastingdienst tot de slotsom is gekomen dat verzoekster de btw tegen het normale tarief, in plaats van het verlaagde tarief van 5 %, in rekening had moeten brengen bij de verkoop van het rubbergranulaat.

3. Na deze controle heeft de belastingdienst btw nageheven ten belope van het verschil tussen de belasting tegen het verlaagde tarief en de belasting tegen het normale tarief over het tijdvak van februari 2008 tot juni 2010.

4. Verzoekster heeft alle hierboven bedoelde btw-aanslagen, die voor verweerster neerkomen op een bedrag van [OMISSIS] 100 906,50 EUR, betaald.

5. Na een bijeenkomst van partijen op 20 april 2012 heeft verzoekster verweerster eerst een enkele aanmaning tot betaling verstuurd [omissis] en

daarna op 23 oktober 2012 heeft zij verzoekster [omissis] op 24 oktober 2012 [omissis] een brief verstuurd met de aanmaningen tot betaling als bijlage [omissis].

6. Verweerster heeft de eerste aanmaning tot betaling voor een bedrag van [omissis] 100 916,50 EUR bij brief van [omissis] 6 september 2012 aan verzoekster teruggestuurd [omissis].

7. Verweerster heeft het bedrag van [omissis] 100 916,50 EUR, dat overeenstemt met de bedragen van de aanmaningen tot betaling, niet aan verzoekster betaald.

8. Verweerster is btw-plichtig en valt onder de normale regeling met een maandelijks aangifteplicht; zij is net zoals verzoekster niet de eindverbruiker van de door verzoekster verkochte goederen.”

4 De Supremo Tribunal de Justiça moet zich uitspreken over de volgende vragen:

- is het voor verzoekster mogelijk om de meerbelasting die de belastingdienst heeft vastgesteld naar aanleiding van de controle van 2011 en die verzoekster heeft voldaan, door te berekenen aan verweerster? In de context van het onderhavige geding zou die mogelijkheid betekenen dat verweerster *materialiter* ertoe verplicht is haar dat bedrag te betalen;

- is voldaan aan de voorwaarden opdat de *aanmaningen tot betaling* kunnen dienen als grondslag voor de aftrek van de meerbelasting, met dien verstande dat zij door verzoekster zijn opgesteld en op [24 oktober 2012] door verweerster zijn ontvangen [omissis]? Met andere woorden, is voldaan aan de *formele* voorwaarden voor aftrek en wat is de relevantie daarvan voor het onderhavige geding? Op deze vraag zal niet worden teruggekomen omdat het verzoek om een prejudiciële beslissing niet ziet op deze vraag, nu in de rechtspraak van het Hof van Justitie reeds daarop een antwoord is gegeven. [omissis]

[Or. 4]

5 Ingevolge artikel 98, lid 2, CIVA „kan het recht op aftrek (...) slechts worden uitgeoefend binnen een termijn van vier jaar nadat het recht op aftrek is ontstaan (...)”.

Het recht op aftrek ontstaat op het tijdstip waarop de aftrekbare belasting verschuldigd wordt, dat wil zeggen, ingeval de uitgifte van een factuur verplicht is – zoals in casu – op het tijdstip waarop de factuur wordt uitgegeven of wanneer de respectieve termijn verstrijkt [artikel 22, lid 1, artikel 7, lid 1, onder a), artikel 8, lid 1, onder a) en b), artikel 29, lid 1, onder b), en artikel 36, lid 1, CIVA, in de toepasselijke versie], waarbij „het recht op aftrek enkel ontstaat voor de belasting die is vermeld [...] in facturen of daarmee gelijkgestelde documenten die op de

wettelijk voorgeschreven wijze zijn opgesteld” [artikel 19, lid 2, onder a), CIVA, in de toepasselijke versie].

Ingeval correcties gebeuren, moeten de overeenkomstige facturen „of een daarmee gelijkgesteld document” (artikel 29, lid 7, CIVA, in de toepasselijke versie, of „een document die de factuur corrigeert”, in de latere versie), worden opgesteld.

Zowel partijen als de rechterlijke instanties waren van mening dat uit deze bepalingen van de CIVA volgt dat de termijn van vier jaar voor de uitoefening van het recht op aftrek van de meerbelasting, die verschuldigd wordt naar aanleiding van een belastingcontrole, ingaat op het tijdstip waarop de belasting aanvankelijk verschuldigd wordt. Met andere woorden, op de datum van uitgifte van de oorspronkelijke facturen, waarin de belasting in rekening is gebracht tegen het tarief van 5 %, in plaats van het tarief van 21 %, dat van toepassing was volgens de belastingdienst, die een aanslag voor het verschil heeft opgelegd aan verzoekster, die dat bedrag heeft voldaan. Bijgevolg beschouwden zij daartoe van geen belang de datum van uitgifte of van ontvangst van de corrigerende documenten (*aanmaningen tot betaling*), waarmee verzoekster overging tot doorberekening van het verschil in belasting, dat verweester heeft geweigerd te betalen.

Op basis daarvan zijn de rechterlijke instanties met betrekking tot de *aanmaningen tot betaling*, die verweester meer dan vier jaar na uitgifte van de oorspronkelijke facturen heeft ontvangen, tot de slotsom gekomen dat verzoekster het verschil niet aan verweester kan doorberekenen omdat verweester niet langer gerechtigd was dat bedrag in aftrek te brengen, daar de vergissing omtrent het toepasselijke tarief kennelijk aan verzoekster is toe te schrijven. Aangaande het argument dat deze oplossing in strijd zou zijn met „het beginsel van neutraliteit van de btw en met het beginsel dat de btw moet worden gedragen door de eindverbruiker”, heeft de Tribunal de Relação [omissis] [in het arrest geoordeeld] „dat het voor de hand ligt dat het voorschrift dat doorberekening verplicht stelt, moet wijken want anders zouden deze beginselen uitgehouden worden” [omissis].

- 6 Zoals het [Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”)] [omissis] op consequente wijze in talrijke beslissingen heeft opgemerkt, vervult de aftrekregeling een wezenlijke functie in de opzet van het gemeenschappelijke btw-stelsel en ter **[Or. 5]** waarborging van de doeltreffendheid van het neutraliteitsbeginsel, zoals thans uitgewerkt in richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ([omissis] hierna: „richtlijn 2006/112”); bovendien [omissis] bepaalt [richtlijn 2006/112] geen termijn voor uitoefening van het recht op aftrek.

Niettemin heeft het Hof reeds geoordeeld dat [omissis] [richtlijn 2006/112] zich niet ertegen verzet dat naar nationaal recht een termijn voor uitoefening van het recht op aftrek wordt gesteld, mits het gelijkwaardigheidsbeginsel en het

doeltreffendheidsbeginsel worden geëerbiedigd (zie bijvoorbeeld arresten [omissis] [van 12 juli 2012, EMS-Bulgaria Transport OOD, C-284/11, EU:C:2012:458], of [omissis] 28 juli 2015, Astone, C-332/15, EU:C:2016:614], waaruit voortvloeit dat de termijn de uitoefening van het recht op aftrek „in de praktijk niet buitensporig moeilijk of onmogelijk” mag maken (arrest [EMS-Bulgaria Transport OOD, C-384/11, EU:C:2012:458] [omissis]).

In casu is in geding op welk tijdstip de termijn in de hierboven omschreven omstandigheden ingaat; deze termijn, aldus berekend, is van bijzonder belang om uit te maken of verweester zich kan verzetten tegen de door verzoekster toegepaste *doorberekening* van de meerbelasting of, in de context van het onderhavige geding, betaling kan weigeren van de meerbelasting die had moet worden aangerekend en doorberekend in de prijs van de verkochte goederen.

Aldus rijst twijfel over de vraag of de artikelen 63, 167, 168, 178, 179, 180 en 182 van [omissis] [richtlijn 2006/112] alsmede het neutraliteitsbeginsel zich verzetten tegen een wettelijke regeling volgens welke in een situatie waarin bij de btw-plichtige verkoper van goederen een belastingcontrole is verricht waaruit is gebleken dat het destijds toegepaste btw-tarief lager was dan het verschuldigde tarief, en deze verkoper de meerbelasting heeft voldaan en betaling daarvan van de eveneens btw-plichtige afnemer wenst te verkrijgen, de termijn waarbinnen de afnemer deze meerbelasting kan aftrekken, wordt berekend vanaf de uitgifte van de oorspronkelijke facturen en niet vanaf de uitgifte of de ontvangst van de corrigerende documenten.

Gesteld dat de termijn wordt berekend vanaf de uitgifte van de oorspronkelijke facturen en doorberekening mogelijk is, dan wordt het voor verweester in feite onmogelijk, althans gedeeltelijk, het recht op aftrek uit te oefenen aangezien verschillende van de corrigerende documenten betrekking hebben op handelingen die zijn verricht meer dan vier jaar vóór de datum van ontvangst van de overeenkomstige naheffingsaanslagen, waarbij het vaststaat dat de vergissing die tot de herziening heeft geleid, door verzoekster is begaan.

[Or. 6]

Wanneer wordt geconcludeerd dat niets daaraan in de weg staat, dan rijst de vraag of diezelfde artikelen van [omissis][richtlijn 2006/112] en datzelfde neutraliteitsbeginsel zich verzetten tegen een wettelijke regeling volgens welke de afnemer, na ontvangst van documenten die de oorspronkelijke facturen corrigeren en zijn opgesteld naar aanleiding van een belastingcontrole en de afdracht aan de Staat van de meerbelasting, en waarmee betaling van die meerbelasting wordt gevraagd, op een tijdstip waarop de hierboven bedoelde termijn voor uitoefening van het recht op aftrek reeds is verstreken, rechtmatig de betaling kan weigeren, hetgeen aldus zou impliceren dat de wettelijk gestelde termijn voor de uitoefening van het recht op aftrek ook geldt voor de doorberekening van de belasting.

- 7 Anders dan is beslist, wordt hier ervan uitgegaan dat de formele *gebreken* waarop de rechterlijke instanties hebben gewezen in de corrigerende documenten die verweerster op 24 oktober 2012 heeft ontvangen, en die volgens zowel het vonnis in eerste aanleg als het bestreden arrest beletten dat zij als grondslag voor de btw-aftrek kunnen dienen, niet verhinderen dat de onderhavige vordering gegrond wordt verklaard; daarom is het essentieel te weten of verweersters recht op aftrek van de meerbelasting die is betaald door verzoekster, is vervallen en zo dat het geval is, of verweerster rechtmatig kan weigeren aan verzoekster te betalen wat zij in casu vordert – althans met betrekking tot de btw over handelingen van vóór 24 oktober 2008, waarvoor dat recht zou zijn vervallen doordat de wettelijke termijn van vier jaar is verstreken.

In feite zijn in casu zowel handelingen van vóór als handelingen van na 24 oktober 2008 in geding.

Met andere woorden, of de onderhavige vordering, althans ten dele, gegrond of ongegrond is, hangt af van het antwoord dat het [Hof] op de hem gestelde vragen zal geven [omissis].

- 8 [omissis].

[omissis] **[Or. 7]** [omissis]

- 9 Afgezien van het vonnis in eerste aanleg en het arrest van de Tribunal da Relação de Lisboa in het onderhavige geding, bestaat er geen Portugese rechtspraak waarin een antwoord op deze vragen wordt gegeven. Nogmaals dient in herinnering te worden gebracht dat thans niet in geding is de vraag of de *aanmaningen tot betaling* die verweerster op [24 oktober 2012] [omissis] heeft ontvangen, al dan niet voldoen aan de voorwaarden om te kunnen dienen als grondslag voor de aftrek.

Evenmin bestaat er rechtspraak van het Hof waarin het ondubbelzinnig antwoordt op de vragen van uitlegging van [omissis] [richtlijn 2006/112] die hier rijzen; de uitspraak van de Supremo Tribunal de Justiça is niet vatbaar voor hoger beroep in de zin van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

- 10 De hier toepasselijke bepalingen van Portugees recht luiden als volgt (de volledige tekst van deze bepalingen is wegens de lengte ervan als bijlage gevoegd):

Uit de Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado, in de toepasselijke versie:

„Artikel 7

(Belastbaar feit en verschuldigheid van de belasting)

1. Onverminderd de volgende leden wordt de belasting verschuldigd:

a) bij de levering van goederen, op het tijdstip waarop de goederen ter beschikking van de koper worden gesteld;”

„Artikel 8

Verschuldigdheid van de belasting ingeval uitgifte van een factuur verplicht is

1. Onverminderd het vorige artikel wordt de belasting, telkens wanneer voor de goederenlevering of de dienst de uitgifte van een factuur of een daarmee gelijkgesteld document verplicht is overeenkomstig artikel 29, verschuldigd:

a) indien de termijn voor uitgifte van de factuur of het daarmee gelijkgestelde document in acht is genomen, op het tijdstip van uitgifte ervan;

[...]”

„Artikel 19

Recht op aftrek

[...]

2. Het recht op aftrek ontstaat enkel voor de belasting die is vermeld in de hierna volgende documenten, die zijn opgesteld op naam van en in het bezit zijn van de belastingplichtige:

a) Facturen en daarmee gelijkgestelde documenten die in de wettelijk voorgeschreven vorm zijn opgesteld;

[...]”

„Artikel 22

Tijdstip en wijze van uitoefening van het recht op aftrek

1. Het recht op aftrek ontstaat op het tijdstip waarop de aftrekbare belasting verschuldigd wordt, overeenkomstig hetgeen is bepaald in de artikelen 7 en 8, door van het totale bedrag van de belasting die voor een aangiftetijdvak over de handelingen van de belastingplichtige verschuldigd is, het bedrag van de aftrekbare belasting die voor datzelfde tijdvak verschuldigd is, in mindering te brengen.

[...]”

„Artikel 29

Algemene verplichtingen

[...]

[Or. 9]

7. Ook ingeval de maatstaf van heffing van een handeling of de daarmee overeenstemmende belasting om enige reden worden gewijzigd, daaronder begrepen wanneer een onjuistheid is gebleken, moet een factuur of een daarmee gelijkgesteld document worden uitgegeven.

(...)”

„Artikel 36

Termijn voor uitgifte en vormvereisten van facturen en daarmee gelijkgestelde documenten

1. De in artikel 29 bedoelde facturen of daarmee gelijkgestelde documenten moeten worden opgesteld uiterlijk de vijfde werkdag na het tijdstip waarop de belasting overeenkomstig artikel 7 verschuldigd wordt. Ingeval van een betaling betreffende een goederenlevering of een dienst die nog niet is voltooid, moet de datum van uitgifte van het bewijsstuk altijd samenvallen met de datum van ontvangst van die betaling.

[...]

5. De facturen of daarmee gelijkgestelde documenten moeten zijn voorzien van een datum en een opeenvolgend nummer alsmede de volgende vermeldingen bevatten:

- a) de volledige naam, handelsnaam of maatschappelijke benaming en de zetel of woonplaats van de goederenleverancier of de dienstverrichter en van de afnemer of de dienstontvanger, alsmede het fiscale identificatienummer van de belastingplichtigen;
- b) de hoeveelheid en gebruikelijke benaming van de geleverde goederen of verrichte diensten, met vermelding van alle gegevens die nodig zijn om het toepasselijke tarief te bepalen; als de verpakking niet daadwerkelijk deel uitmaakt van de transactie, moet daarvan afzonderlijk melding worden gemaakt en als overeengekomen is dat de verpakking wordt teruggestuurd, moet daarvan uitdrukkelijk melding worden gemaakt;
- c) de prijs, btw niet inbegrepen, en de andere bestanddelen van de maatstaf van heffing;
- d) de toepasselijke belastingen en het bedrag van de verschuldigde belasting;
- e) de reden waarom de belasting niet van toepassing is, in voorkomend geval;

f) de datum waarop de goederen ter beschikking van de afnemer zijn gesteld, de diensten zijn verricht of voorbetalingen zijn gedaan, indien die datum verschilt van de datum van uitgifte van de factuur.

[Or. 10]

Ingeval de handeling(en) waarop de factuur betrekking heeft, ziet (zien) op goederen of diensten waarvoor verschillende belastingtarieven gelden, moeten de onder b), c) en d) bedoelde gegevens afzonderlijk worden vermeld, volgens het toepasselijke tarief.

[...]”

„Artikel 37

Doorberekening van de belasting

1. Het bedrag van de voldane belasting moet worden opgeteld bij de waarde van de factuur of het daarmee gelijkgestelde document opdat het kan worden gevorderd van de afnemer van de goederen of van de dienstontvanger.

[...]”

„Artikel 79

Hoofdelijke aansprakelijkheid van de afnemer

1. De afnemer van belastbare goederen of de ontvanger van belastbare diensten die een als zodanig handelende btw-plichtige is als bedoeld in artikel 2, lid 1, onder a), en niet is vrijgesteld, is samen met de leverancier of dienstverrichter hoofdelijk gehouden tot betaling van de belasting wanneer de factuur of het daarmee gelijkgestelde document waarvan uitgifte verplicht is overeenkomstig artikel 29, niet is opgesteld, een onjuiste vermelding bevat van de naam of het adres van de betrokken partijen, de aard of de hoeveelheid van de geleverde goederen of de verrichte diensten, de prijs of het bedrag van de verschuldigde belasting.

[...]”

„Artikel 98

Ambtshalve herziening en termijn voor uitoefening van het recht op aftrek

[...]

2. onverminderd bijzondere bepalingen kan het recht op aftrek of teruggave van het te veel betaalde slechts worden uitgeoefend binnen een termijn van vier

jaar nadat het recht op aftrek is ontstaan respectievelijk de te veel betaalde belasting is voldaan.”

[Or. 11]

11 Derhalve wordt besloten:

a) het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267, [eerste alinea,] onder b), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de volgende prejudiciële vragen te stellen:

1. Verzetten richtlijn 2006/112/EG, inzonderheid de artikelen 63, 167, 168, 178, 179, 180, 182 en 219 ervan, alsmede het neutraliteitsbeginsel zich tegen een wettelijke regeling volgens welke in een situatie waarin bij de btw-plichtige verkoper van de goederen een belastingcontrole is verricht waaruit blijkt dat het destijds toegepaste btw-tarief lager was dan het verschuldigde btw-tarief, en deze btw-plichtige de meerbelasting aan de Staat heeft afgedragen en betaling ervan van de eveneens btw-plichtige afnemer wenst te verkrijgen, de termijn waarbinnen deze afnemer deze meerbelasting kan aftrekken, wordt berekend vanaf de uitgifte van de oorspronkelijke facturen en niet vanaf de uitgifte of de ontvangst van de documenten die deze facturen corrigeren?

2. Indien op de eerste vraag ontkennend wordt geantwoord, dan rijst de vraag of deze richtlijn, inzonderheid dezelfde artikelen ervan, en het neutraliteitsbeginsel zich verzetten tegen een wettelijke regeling volgens welke de afnemer, na ontvangst van documenten die de oorspronkelijke facturen corrigeren en zijn opgesteld naar aanleiding van een belastingcontrole en de afdracht aan de Staat van de meerbelasting, en waarmee betaling van die meerbelasting wordt gevraagd, op een tijdstip waarop de hierboven bedoelde termijn voor uitoefening van het recht op aftrek reeds is verstreken, rechtmatig de betaling kan weigeren, hetgeen aldus zou impliceren dat de onmogelijkheid van aftrek van de meerbelasting rechtvaardigt dat de doorberekening ervan wordt geweigerd.

b) [omissis] de behandeling van de zaak te schorsen tot de hierboven gestelde vragen zijn beslecht.

[Or. 12]

[omissis].

Bijlage: wetgeving